

Cenzurat : Prefectura Poliției Lugoj

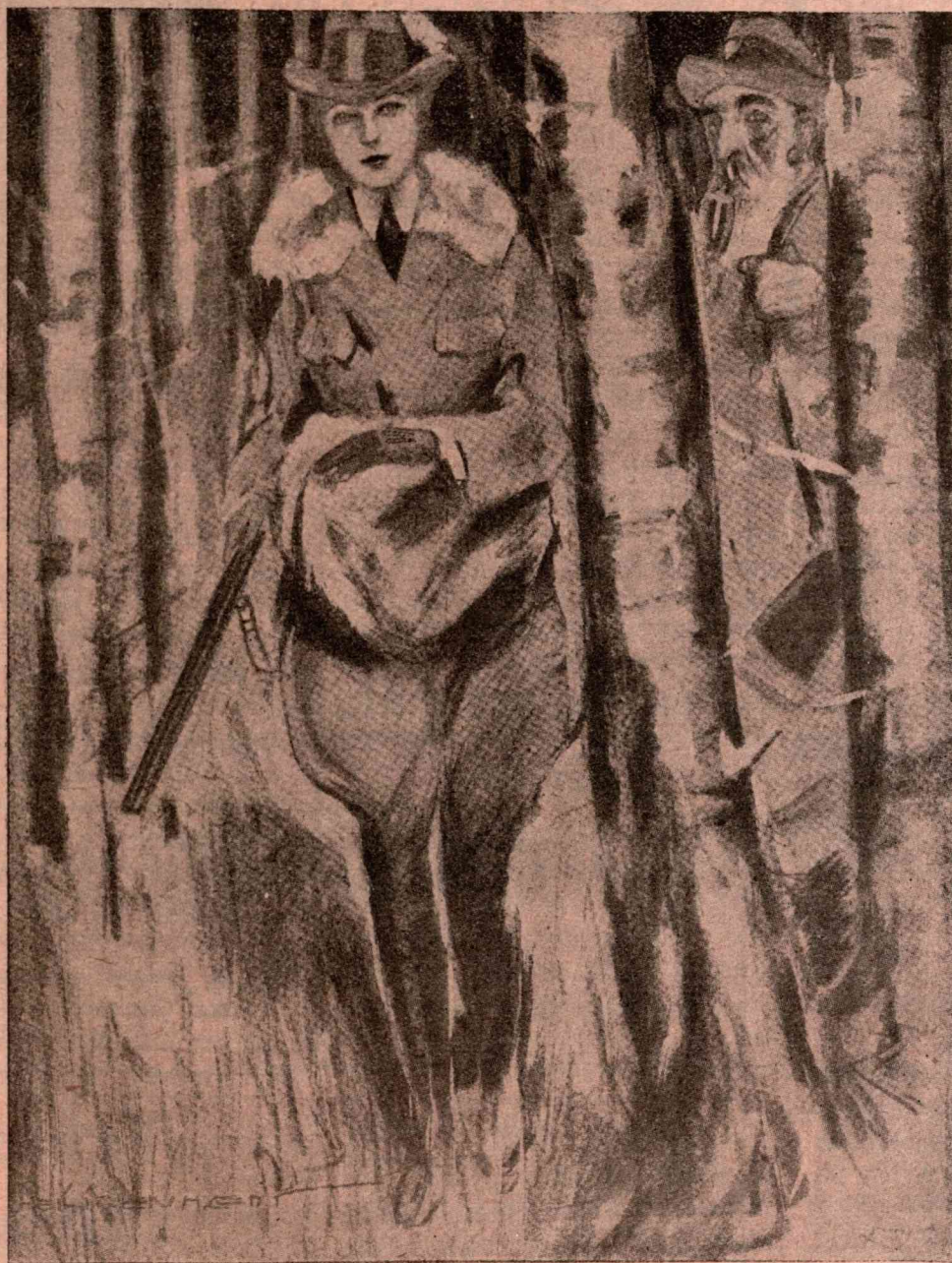
I. évf. 4. sz.

Ara : 20 lei, Bukarestben 25, 3 ckr., 8 dinár

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Téli szórakozás

A nő: Szereli a nyulat?

A férfi: Igen.

A nő: Lőjjünk egyet

(Fliegende Blätter)

Megjelenik minden kedden.

Timișoara, 1928 január 24

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj

Üzletáthelyezés.

Tisztelettel értesitem üzletfeleimet, vevőimet és ismerőseimet, hogy a vezetésem alatt álló vésnői műtermet, Belváros, SZT. GYÖRGY TÉR 4. sz. alól

1927 évi dec. 1-től
Belváros, Mercy-u.
2 sz. alá (Färber ház)

helyeztem át.

Mint a múltban, úgy a jövőben is főfőrekvésem lesz, hogy vevőimet olcsó és pontos munkával kiszolgáljam.

Továbbra is szíves pártfogásukat kérve, vagyok

teljes tisztelettel

Ungváry István

„Atelier de Gravura“

(5) üzemvezetője

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str.
Alba Iulia

Granatir Traján

Műelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III, Hunyadi út 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvéré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Vizumokat és más meg-

bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Gutjahr
György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése.

A „Káviár“ nyomdája

TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Vésnői munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.

Mercy ucca 2.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-
györgy-tér. (Bejártat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés,
manikűr. 33

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órák és ékszerésznél

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

„Tríes“
cípők

elsőrendűek és tartósak
Tríes, Timișoara, IV. Begajbbsor 19.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
 Timișoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rany-utca) 13. sz.

Pályázati felhívás:
 Romániában: Magyar Ált. Hírel-
 bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában :
 Leszámítoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
 Hitelbank R. T. Subotica,
 (Sabadka) és ennek fiókja :
 Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában :
 Egész évre — — 950 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor.
 Ausztriában „ 10 silling
 Németország „ 3 márká
 Olaszországban „ 40 lira
 Magyarországon „ 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar. ; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő :
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő :
BENGYI

Művészeti szerkesztő :
Szajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A germán nő a modern társadalomban

Eddig úgy volt és sokan hirdették, hogy az orosz diáklány jelképezi a női nemben a felszabadult, élni és tudni vágyó nőt. Az utóbbi 10—15 év alatt azonban akkorát fordult a jó öreg Európa tengelye, hogy az orosz diáklányról máma már senki sem beszél, de hallgat a krónika az angol, amerikai és francia nőről is. Hol vannak ezek a nők az ősgermán nő mai típusától?

Hogy Németország ebben a tekintetben mily rohanó lépésekkel halad előre, erről csak akkor lesz fogalmunk, ha nyitott szemmel és teljes objektivitással nézzük meg a berlini nő, a berlini lány életét, társadalmi elhelyezkedését. Ez a megállapítás nem a nagyváros hamis kép-rázata : hiszen tudvalevő és nem is hangzik paradoxzon-nak, hogy Berlinben a leg-kevesebb a berlini, hanem a német nőt is jelenti és ez a német nő nem ismer lehet-tlent.

Lány létére is teljesen sza-badon él, az ugynevezett legjobb családok leánya is és a szülők részéről sem ta-

lál semmi akadályra. Ezt az életmódot ma már nem kell kiharcolnia, ezt mindenki természetesnek és jogosnak találja. Bizonyos, hogy ösz-szefüggésben van ez azzal, hogy a legjobb családok le-ányai, anyagi szükség nél-kül is, foglalkozást üznek ; még pedig nemcsak diplo-más vagy művészeti foglal-kozást. A legnagyobb német politikai hatalmasságok egyi-kének a leánya itt kopogtatja az írógépet a mellettem levő szobában. Rendes, szabályos írógép-kisasszony, itt eszi meg délben a sonkáskenyerét és itt főzi meg hozzá a német kávéját. Leveti a fekete kar-védőjét és estélyi ruhába öl-tözik.

Naphosszat nagyon komo-lyan dolgozik a berlini lány, de este szabad és korlátla-nul él is szabadságával. Nyil-tan és minden fátyol-roman-tika nélkül lép be a legény-lakás ajtaján és az, hogy be-lépett, még nem jelent sem-mit. Vagy esetleg : jelent va-lamit. Mindegy. Mindkét ver-zió jogot formál. Egyedül, minden kísértő nélkül men-nek színházba, vacsorázni,

éjjeli mulatóhelyekre és nyil-vános bálókba. A báli ma-ma : kimult fogalom ; a gar-dedám : kipusztult mamuth-fajta.

És ez a felszabadultság nemcsak életforma kérdése, nemcsak külsőleges. Hallat-lan kíváncsiság lázadozik a német leányban minden ha-gyomány és köznapi erkölcs ellen. Mindenről tudni akar, mindent meg akar próbálni. Nem az orosz diákleány szen-vedélyes szaninizmusa ez, nem az ösztönélet felszaba-dulása és kitágulása. Inkább valami elméleti jellegű el-szántság. Elszánta magát a teljes szabadságra és élni akar : elméletben és gyakor-latban.

Hova rohannak ezek a derék leányok, miért sietnek így, tudni, élni, megállapo-dás, tükörbenézés nélkül ? ... ki tudná ezt megmondani ?

Csodálatos : mindent tud-nak és mindent megpróbál-nak és mégis : lényegében mégis megmaradnak a leg-régibbfajta német nőnek. Még az elméletileg és testileg leg-romlottabb is, lelkileg vala-hogy nem tud elromlani. A

legnagyobb ambícióval sem tud dekadens lenni: ez nincs a fajtában. És a legnagyobb testi multtal rendelkező német leány is, valahogy, kevésbé raffinált, mint az érintetlen párisi leány, aki — halvány rózsaszinben, édes, precieuse negéddel — künn a bárány, benn a farkast játszik Chantilly térdig érő zöld fűvében...

„Ez” a német nő nem tudja mi az szemérmetlennek lenni, ezzel ép úgy el tud valaki beszélgetni irodalomról és kulturáról, mint ahogy el tud beszélgetni a nő és a férfi természetes viszonyáról, szexuális életéről stb.

A német nő oly szabadon, oly természetesen él, hogy ebben követni más ország nője a mai időben aligha tudná. De ha követné is, talán félszeg lenne, mert minderre az idő kell, hogy rávegyesse a nőket. Hol létezne az nálunk, hogy a gazdag bankigazgató egyetlen és féltve őrzött tizenhétéves leánya társalkodónőjével kimenjen a szabadba és ott meztelenre vetkőzve végighemperegjen az illatos fűben és figyelmen kívül hagyja azt, hogy tőlük nem messze ugyancsak ezt csinálja egy csomó férfi, aszszony, lány vegyesen? Mi még erre nem vagyunk érettek; mi még ebben nemiséget keresünk. Minálunk a szabad és természetes életet úgy fogják fel, hogy fel kell rugni minden családi kapcsolatot és azzal élünk, akivel jól esik. Mennyivel más világ, mennyivel más felgás?

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Az arany kéz

— Eredeti kézirat. — Irta: Lakatos Margit. —

I.

Rápolty már tizenkét éves korában szerelmes volt Zsuzskába, a későbbi feleségébe, azzal a makacs, titokzatos, mélységes gyerekszereléssel, amely mint egy elsüllyedt város harangszava egész életünkön titokzatosan rezeg végig. Szerette a lány nagy baba-szemeit, a barna loknijait, finom vonalú alakját, két formás, karcsu lábát.

Egy este hármában tértek vissza egy majálisról: Zsuzska, Rápolty és egy Titusz nevű diák, aki egy iskolába járt Rápoltyval.

A nyári éjszakában nagy csillagok égtek...

Titusz nem tisztelte a szerzett jogokat és kihívóan udvarolt Zsuzskának, aki, jóllehet az idő hűvös volt, folyton legyezte magát és lassan emelte föl és csukta le nagy szempilláit. Mindez a tizenkét éves Titusznak szólt, aki nagy lépésekkel haladt az út szélén, és titokzatos rablótörténeteket mesélt.

— Ha pedig elkészülök a vizsgáimmal, — szólt ünnepélyesen — leutazom Fiuméba és jelentkezem az aranykéznél, megbeszélés szerint pont éjfélkor, a világító toronynál.

— Ki az az aranykéz? — kérdezte Zsuzsi negédesen.

— Az aranykéz a nagy, fekete kalózkirály, akit már huszonnégy esztendő óta hasztalanul üldöznek az összes schoonerek. Hajójának csomósebessége oly nagy, hogy még az angolok sem tudják utolérni, ezenkívül a hajót tizenkét alumíniumágyu védi. És van egy titokzatos csavarja, amely akkora örvényeket tud csinálni, hogy körülötte a víz kilométeres távolságban járhatatlan.

Zsuzska szeme csillogott. Kis teste önkéntelenül Tituszhoz vonzódott.

— És hogy kerültél össze az aranykézzel? — kérdezte, de ekkor már egész közel huzódott Tituszhoz, aki elkapta a kezét és jelentőségteljesen megszorította.

— A titkos ügynöke révén.

— És ki az?

— A pupos sírásó fia, — felelte Titusz, és a sötétségben gyorsan

és ügyesen megcsókolta Zsuzska égő száját.

Rápolty mindezt csöndes megvetéssel hallgatta. Tudta, hogy Titusz hazug természetű, ezt az iskolában évek óta megszokta, de amikor most vetélytársa odáig merészkedett, hogy megcsókolja Zsuzsika kíváncsi száját, nem állta tovább és fölemelte a szavát.

— De Titusz, — szólt és haragjában, bánatában majdnem sirni kezdett, — hiszed-e mindazt, amit itt elmondasz? Hiszed-e?

Titusz felháborodva állt meg. Fél fejjel volt nagyobb Rápoltynál. Ez följogosította, hogy gunyosan és fölényesen mérje végig ellenfelét, és az ököre bízta a vita eldöntését. Mindjárt neki is készült, ledobta a földre kabátját és föltúrta piros garibaldi-inge ujját.

Rápolty, akinek erejét az igazság érzése mekettőzte, követte a példát és vivóállásba helyezkedett. Már-már megindult a harc, mikor fölsikoltott Zsuzska és apró természetével görcsösen Titusz vállára borult.

— Nem, nem engedlek bántani! — szólt, jobbkarját magasra emelve, ahogy egyszer a nyári színházban látta.

— Csak az én testemen át!

A harc sorsa ezzel eldőlt. Rápolty behuzta a fejét a nyakába és az első fordulónál eltűnt, Titusz pedig tovább folytatta borzalmas történetét az aranykézről meg a fekete kalózhajóról, amely huszonnégy év óta bolyong az Océanon és napjegyenkor megholt emberek lelkét szállítja át a fehér szigetre... Aztán hirtelen magához rántotta Zsuzska égő kis testét és forró csókokat préselt a fűs mellékre. Zsuzska meghasadt szájjal, pihegve tapadt Tituszhoz. Bugyija égett forró combjai felett...

II.

Rápolty ezen az éjszakán nem aludt, hanem a holdvilágba bámult és képzeletében Zsuzska fehér testét bontotta részeire. Tiszán, biztosan, rózsaszínűen látta maga előtt a leány izgatott testét, olyan tisztán és biztosan, ahogy csak fiatal fiugyermek tudnak a képzelet világába belepillantani.

Mint a kert öreg szobrai az erős holdvilágban, oly világosan rajzolódtak le előtte szerelmese idomzata, hiusága, megbízhatatlansága, gyöngesége, de a fiu megbocsátott neki. Eszébe jutott a dal Rigolettóból, amelyet a nagyanyja papagálya reggeltől estig énekelt. La donna e mobile! Az asszony ingatag, lörékeny portéka, finom játékszer, arany nádszál, amely cél nélkül hajlik jobbra-balra az élet viharában. Titusz bizonyára jobban ismerte a nőt, azért hazudott Zsuzskának az aranykézről, ezzel hódította el a szerelmesét. Mit tegyen hát? Vivjon éjjeli párbajt Titusszal? Vagy bocsásson meg neki és vonuljon el a világ elől egy barlangba? Rápolty hajnalig töprengett és végre az ablakpárnára hajtva könyáztatta arcát, elaludt az erős holdfényben. Még álmában is azzal a gonosz kislánnyal viaskodott.

III.

Ettől kezdve Rápolty hozzá alkalmazkodott Zsuzska életéhez, mely tarka lepkékből, könnyűvérű színekből állt. Zsuzska csak mosolyogni, dalolni és táncolni tudott és az életből nem volt egyébre kíváncsi, mint annak a ragyogó fölcsinére. Rápolty jól megjegyezte magának az aranykéz tanulságát.

Titusz esete röviden és zordan intéződött el. Megbukott a vizsgán és ekkor az apja beadta inasnak fűszerkereskedésbe. A fiú ki-rándulás így elmaradt és Titusz reggelente szomorú arccal sepepte fel a fűszerkereskedés padlóját. Zsuzska első nap remülten nézett rá, amikor kék kötényében cukrot és kocsikenőcsöt hozott nekik, de aztán mosolyogva vont vállat és Rápoltyhoz tért vissza. Virágokat loptak a liceumi kertben, hancuroztak a pázsiton és némelykor megvizsgálták egymás testét.

Igy telt az ifjúságuk és a gyermekkor szerelme nem szűnt meg akkor se, amikor a fiu az egyetemre került. Most is szerette Zsuzskát, mint tizenkétéves korában, de nem fejedte el, hogyan kell Zsuzskával bánni és féltékenyen őrizte a titkos kulcsot szíve mélyén. Néha napokig éhezett, hogy Zsuzskának ibolyákat rendelhessen...

Aztán bevezette a nászágyba a lányt. És bevezette az életbe is, a reális életbe. Zsuzska aranyhaja összekeveredett az uzsorások sárga váltóival...

Volt egyszer egy kalózkirály, kit huszonnégy év óta hiába kergettek az összes shonerek. A hajóján fekete zászló lobogott és a hajó olyan gyors volt, hogy senki se tudta utólrni, azonkívül volt egy titokzatos csavarja, amely akkora örvényeket csinált, hogy körülötte a víz járhatatlan volt. A kalózkirály tetőtől-talpig fekete volt. A szakálla, a haja, a ruhája, az arca is koromfekete volt. Aki rá nézett, az elkezdett reszketni és a kalózkirály neve ez volt: „aranykéz!”

Zsuzska csakhamar belehalt a szomorú, szegényes életbe Rápolty oldalán. Rápolty sirböltöt építtetett Zsuzskának, fehér márványból, amelyet rózsaszínű kőorzsák szegélyeztek, Uzsorásoktól kérte kölcsön a pénzt. A siron minden vásárnap ott feküdtek a kacér ibolyák, a mosolygó pipacsok és Zsuzska a magasban halkan fölkacagott és Rápoltynak úgy rémlett, hogy kiterjeszti felette a kezét egy finom, karcsu aranykéz, amelynek fénye bevilágított a sirbölt mélyébe.

Cilike násza

— Eredeti kézirat. —

Cilike először vett testére férfit. Egy pillanatra fizikai fájdalmat érzett, de később a kéjérzet elűzött minden más gondolatot. Ő, ez a lány egészen más volt, mint a többi! Oly energikusan szorította finom kis testét az enyémhez, hogy kezeimmel átfoghattam ülepét, a mely az egész aktus alatt nem érintette az ágyat. Istennem, mennyi tűz szaladt át ezen a hidon... Némely lány utálatosan merev, de Cilike az más volt!

Az ölelés különben egészen hallgaton folyt le. Cilike erősen átfogott és szeliden simogatta a hátamat, amidőn nála a kéj legmagasabb pillanatát érte el. Cilike a szűztelenítést némán és hang nélkül tűrte el... Ugy látszik tehát, hogy az ölelés még sem volt teljes. Hisz az első csók a lánynál valami különös fájdalommal szokott járni.

Sokáig maradtunk néma ölelésben. Lélegzetünk gyors és szaggatott volt, míg végre szeliden kibontakoztam karjaiból és gyors tekintet vettem nedves, nagy szemembe... A kis Cili sirt... Tehát az ölelés mégis teljes volt. Nevetve vigasztaltam, hogy ez csak először van így, később aztán jobb. Az ártatlan kis Cilike szégyenkezve rejtette el bájos kicsi arcát mellem.

Hajnal felé ujjáéledt a vágy, kis tizenöt éves leányomat újból elővettem és egészen meztelenül rendeztem el az ágyon. Apró kis fehér melle pihegett, várta a kéjt, de félt tőle. De azután kimondhatatlanul jól érezte magát, amint ezt

nekem bájos pirulások közt később bevallotta...

Bensőségteljesen átölelkezve töltöttük el a még hátralevő időt, szoros egymáshoz simulva aludtunk. S midőn a reggel egészen meztelenül talált minket, bizalmasan néztünk egymásra.

Vallomás

Tudom, költőnek nem születtem,
Nem annak nevelt az apám.
Ha egy-egy régi, csonka dálnak
Notája ma a rimre hallgat,
Ez nem költői tudomány.

Egy porszem a nagy világűrben,
Egy-két mosoly, mely elenyész.
Törött glossza az ősz haváról,
Dalok a kékrűhás leányról,
Egy-két sóhaj: ez az egész.

Dinnyés Árpád.

Tűzes vér

EREDETI KÉZIRAT — Irta: LAKATOS MARGIT

Ozsonna!

Mily másképen hangzik ez a szó most, mint akkor, ott lenn, abban a kis városkában, mikor még diák voltam.

Valamelyik tante-nál összejöttünk vasárnap délután, csupa igen-igen kicsiny bajszú fiúk és rövidruhás leánykák. S a derék, vig ozsonnák után milyeneket táncoltunk! Bornak színét se láttuk, de mámorosakká tették bennünket az angyali szemek. Nem huzta szilajul a cigány, csak a zongorát verte valamelyikünk, de mégsem mulattam azóta oly kedvem-re soha.

A sok gyerekes beszéd és vidámság után szétozlottak a vendégek, csak én maradtam náluk, mert legközelebb állottam a családhoz.

A mama vendégeivel volt elfoglalva, ketten maradtunk a „gyerek-szobában”. A táncról és vig hancurozástól fáradtan ültünk egymással szemközt.

Künn erősen alkonyodott. A szoba ablakáról eltűnt az a tűzpiros fény, melyet a lezuhanó nap visszaverődő lángjai festettek rá.

— Meggyújtsam a lámpát?

— Ne gyujtsa meg, édes. Sötétben is látunk beszélni!

Pedig a beszélgetés bizony legutolsó gondolatunk volt. Ebben az édes homályban oly könnyű volt ábrándozni, oly könnyű volt a jövő képeit magunk elé varázsolni, kiszínezve s a boldogság rózsás hangulatával bearanyozva. Oly édes volt e sötétes szürkület, hogy néhez lett volna tőle megválni.

— Mondott valamit?

— Én? Nem. De följebb huzom az ablakfüggönyt, mert egészen sötét van. Meg... meg... tartozom is magának valamivel, — mondta a lány.

— Mivel?

— Hát azt gondoltam, hogy nem szép tőlem, ha... ha valaki őszinte velem szemben, akkor nekem sem szabad hazudnom, meg eltitkolnom sem szabad semmit, ha valaki nagyon nyíltszívű.

— Látja, én olyan nyíltszívű voltam mindig!

— Tudom, tudom, éppen azért, azt gondolom, hogy emlékezik még, mit írt a multkor arra a könyvböritékre?

— Hogyne emlékezném, azt írtam, hogy...

Nono! Azt nem kérem, hogy ki is mondja! Ugy-e, Feri, még most is azt gondolja?

— Mindig, örökké csak azt gondolom.

— Hát... hát... én is szeretek ám valakit!

— És... és kicsodát?

— Hja, azt nem mondom meg! Találja ki!

— Hogy hívják? Károly? Józsi? László? Pista? Ferenc?

— Nem, nem, nem Ferenc?

— Akkor hát, kisasszony, akkor én el is mehetek! Alászolgája. Csó koltatom a mama kezét.

— Nono, ne menjen még, hiszen még azt sem mondtam meg, hogy kit szeretek!

— Nem bánom én már akárkit is. Holnap már nekem mindegy.

— Ni, tán még sirni is kezd. No ne haragudjék! Inkább megmondom. Nem Ferencnek hívják, nem ám, hanem Ferinek.

— Édes, aranyos!

De mire átöleltem volna, már kiszaladt s a mamája jött be, aki mamlaszak nevezett, mert nem merek a nők társaságába menni, hanem eibujok. Az igaz, hogy a nagynénik társaságától mindig féltem, de most... most még sokkal ügyetlenebbnek találtak, mint valaha. De mit bántam én akkor!

Künn a kertben rája találtam. Teljesen egyedül és biztonságban voltunk és a lány azt mondta nekem:

— Nézd, Feri, én nem tréfálok. Higgy el nekem mindent. Van most bennem valami irántad, ami talán soha se lesz többet. Kár volna ezt elvesztegetni. Szeretlek téged és nem akarok többet várni. Végy el! Csodálkozol ugye, hogy ezt én mondom neked, én, a fiatal lány? Romlottság ez, forró vér. Tizennégyéves voltam és a nyár olyan szép volt és a kertek tele illattal és énekkel és én olyan nyugtalan voltam, amikor te mellettem voltál. Néha már nem bírtam ki. És azok a tikkasztó éjszakák! Egyszer emlékszem, kilopódtam a szobámból, kimentem a parkba, ott levettem a ruhámat és meztelenül belehemperegtem a fűbe és magamat a hűvös földhöz szoritottam és úgy feküdtem ott és éreztem hátamon az éjjeli harmatot. Igen, ez romlottság volt.

Erősen lesütötte a szemét. Megsimogattam szőke, ragyogó fejcskáját.

— Én értelek téged. Nekem is hasonló érzéseim vannak. Ez a nyártól van. A rendkívüli szépségektől, amiket ezidén a természet a földnek adott. Engem is ingerel mindez. Ez a szenvedés szép, ez a szerelem költészete és több afféle...

Azután karjaimba kaptam és öszszecsókoltam a szőke gyermeket.

És a bugyija lesiklott a combjain...

DALOK EGY KIS NŐI KÉZRŐL

I.

Még nem enyém
E kicsi kéz.
A bucsuszó
Mégis nehéz.

Ujja hegyén
A kis köröm,
Még nem enyém
Máris öröm.

Halvány erek
A kis kezen:
Csupa élet
És sejtelem.

Halványeres
Parfümös kéz,
Az élet így
Nem lesz nehéz.

Kezem között
Még nem remeg,
Jer kicsi kéz,
Jer közelebb.

Jer közelebb
Fehér kacsó,
Így nem nehéz
A bucsuszó.

II.

Kis kezéd nem part,
Boldog rév sem.
Mégis de jó, hogy
Ide értem.

Nincs itt se templom,
Se kőkirpta —
De itt az élet
Édes titka.

Kezéd nem bánt, de
Nem is véd meg
És mégis mennyi
Szent ígért.

Soha nem küld el,
Nem marasztal,
De egy mozdulat —
S megvigasztal.

Fehér kacsód az
Élet! Élet!
Ó mennyi szépség!
Mennyi ének! Dinnyés Á.

BIRÓ JOLÁN

H. A. Z. A. S. S. A. C. A.

— Regény —

(4)

— Tegnapelőtt?... Nézze, Sallay, mi, én meg a Péter, alig néhány hete, hogy megtaláltuk egymást és most néha, úgy-e nem csoda, ha... egyes... egyes napokat... hogy is mondjam... egészen egymásnak szentelünk.

Sallay idegesen pengette össze a sarkantyuját.

— Értem, — mondta csöndesen.

— Persze, hogy érti. Hiszen maga is volt már ilyesformán. Maga is volt már szerelmes.

— Nem tudom én.

— De én tudom. Miért történt volna különben az a malőr a revolverrel?

A hadnagy nevetett.

— Ismét valaki, aki így gondolkozik az én halállal való közönséges kis scénámról!

Elgondolkozva tette hozzá:

— Különben, tudja Isten, talán van benne valami igaz. Az eredmény lehet, hogy az lesz, hogy megnősülök.

Az asszony szája szélén kemény kis vonás rándult végig.

— Megnősül? Talán azt a francia lányt?

A férfi legyintett.

— Dehogy. Hazamegyek és otthon.

— Otthon?

Az asszony lenézett a szőnyegre. Halkan megkérdezte.

— Kit vesz el?

— Még nem tudom.

Jolán értelmetlenül nézett rá.

— Nem tudja? Nem értem magát.

Sallay mosolygott.

— Igen. Hát ez eléggé különös is. Tudniillik a dolog úgy áll, hogy el kell vennem — a szívem dobogja ezt a lelkem mondja ezt így — el kell vennem valakit, aki... nem tudom, hogy kicsoda. Amikor beteg voltam és feküdtem az én kis szürke szobámban vérező, átlőtt tüdővel, seblázban és nem láttam semmit és egymásra csukódtak éjjel-nappal a szemeim, akkor... akkor a betegségem má-

sodik napján meglátogatott valaki...

Jolán élettelenül rebegte utána:

— Meglátogatta valaki...

— Virágott hozott az ágyamhoz — mondta a katona álmodozó hangon — friss virágot és lányos, könnyű illatot a levegőben. Hogy ott volt, azt csak napok múlva tudtam meg az ápolónőmtől, aki nagyjából leírta azt is, hogy hogyan nézett ki ez a melegsivű látogató.

— És... és ráismert?

— Nem. De maga az a tény, hogy eljött és a fehér rózsza, ami az ő kedvenc virágja és egynémely dolog, amit az apáca szavából kivehettem, azt a merészséget szuggerálja belém, hogy egy szép, fehér valakire gondoljak, aki... azelőtt sem volt nagyon kegyetlen hozzám.

— Ki az? — kérdezte Jolán és reszketett a választól.

A hadnagy lenézett a lábai elé.

— Mit titkoljam? Az ezredesék leánya. Jutka.

Az asszony testén-lelkén erős indulat remegett végig. Ebben a pillanatban arra gondolt, hogy itt van előtte egy férfi agyában és szívében, itt lobog, mosolyog, sugárzik előtte egy nő, akinek a helyén — a férfi agyában és szívében — neki kellene ott lenni, Biró Jolánnak. Egy idegen nő, egy ismeretlen, egy harmadik, aki azért lesz boldog, akit azért tép a mellére szeretettel, szerelemmel egy férfi, mert ő, Biró Jolán, egyszer ostobán jó volt ehhez a férfihez, ehelyett a lány helyett is jó. Talán irigység volt az első érzése, talán az a szívébe sikoltó gondolat, hogy ez a nő, akire ez a férfi most itt szerelemmel gondol, ő lehetne jog szerint, neki kellene lenni; erre gondolt; a francia színesnőre is gondolt, aki már csaknem egészen magához rabolta a katonát, ösztönös asszonyi önzéssel, tudatos birni akarással, éhes szerelemmel már majdnem magához kötözte, ezt a két nőt látta,

amint jobbkézről az egyik, balról a másik, vonják, tépik, szagatják el tőle ezt a férfit, akinek mégis ő előtte kell pedig porig leborulni egyszer; a fejéből egészen elmenekült az ura képe; nő volt ebben a percben, hites sallangok nélkül, a szívéből kivérző érzésekkel.

Igen, most már nő volt, nőtény aki a himet félti és aki a himre vágyik. Nem arra, aki otthon vár rája, mert hisz Istenem, ebben már nincs semmi új, ez már nem nyújt neki, az érett, friss, ropogós asszonynak ujat és izgatót. Erre a himre vágyik, mert ez a him az övé és ez a him azt fogja tenni, amit ő akar. És szinte tétovázás nélkül, konok hidegséggel mondta:

— Az a lány nem az ezredes lánya volt.

Sallay csodálkozva nézett rá.

— Az a lány, — ismétlé az asszony, — aki meglátogatta, nem az ezredes lánya volt.

Sallay előremereedt a székén.

— A nagyságos asszony azt mondja... nem a Jutka volt? De hát akkor ki volt?

Az asszony öntudatlan mosollyal hunyta be a szemét.

— Emlékezzék csak, — mondta halkan, — kinek mondta azon az estén, fenn a bálon, fátyolos nézéssel, hebegve, hogy nagyon tudná szeretni?

A hadnagy kényelmetlenül feszengett a helyén.

— Nem tudom, — mondta és az arca vörösre pirult. — Igazán nem tudom. Hogy őszinte legyek, bevallom, hogy akkor én... akkor este én... egy kicsit... részeg voltam.

Jolán felállt. Elsétált az ablakig. Megállott, kinézett az ablakon a ringó tengerre. Csönd volt.

A férfi bénultan ült a helyén. Ebben a percben mozdulni sem tudott volna. A szívét megtámadta valami forró, heves izgalom, s a szeme odatapadt a nőre, aki ott állt az ablak mellett a sárga, alkonyi napsütésben és csak a finom,

fehér, drága és szép profilját mutatta. Sallay torkából nagy nehezen, kinosan, félve szakadt föl egy kérdés.

— Talán csak nem?...

Az asszony megfordult. Szembe állott a kinlódó, meggyötört, izgott férfivel. Szeretett volna most jóizüen, kegyetlenül felkacagni és azt mondani a szédült katonának hangos jókedvvel:

— Te csacsi! Persze, hogy a Jutka volt.

De a folyosón lépések közeledtek, valami fékevesztett izgalom azt ordította, sirta, suttogta a bensejében, hogy talán soha az életben nem lesz többé kettőjük számára egy ilyen perc és sebesen, egy heves, lihegő mondatban dobta ki magából az igazságot:

— De igen. Én voltam az a lány, aki akkor reggel egy sápadt és szomorú katonát meglátogattam!

Sallaynak ideje sem volt magához térni.

Az ajtón hangos jókedvvel lépett be a szobába Gedeon Péter.

— Szervusz cimora, szervusz! — esett neki a megzavarodott hadnagynak. — Képzeld csak, holnap reggel utazunk. Haza! Már meg is vannak a jegyeink

Megölelte a feleségét fesztelenül, mintha csak az asszonnyal ketten volnának az egész világon. A felesége feje mellől nézett vissza a hadnagyra:

— Ő akarta! — mondta lángoló boldogsággal és egy dohány-szagu csókot nyomott a felesége szájára. Jolán nagyon melegen, tüntető hévvel és egybeolvadóan, mint egy jó feleséghez illik, viszonozta a csókot.

Sallay sietve bucsuzott.

— — — — —
Másnap reggel, egy bágyadt, szomorú és esőbefulladt hajnalon Gedeonék elutaztak. Veszettül gyors és rideg vonat vitte át őket Svájcra, Magyarországra felé.

IX.

— Ha a nagyságos ur bejön az irodából, küldje be hozzám. Akárki keresne a városból, mondja meg, nem vagyok itthon. Csináltsasson frissen egy teát a konyhán, vegye ki az angol rumot és hozza be majd az egészszet a szobámba utánam.

Az inas alázatosan meghajolt és óvatosan, zajtalanul tette be

maga után az ajtót. Jolán levette a cobolyprém bundáját, a drága tűzékes apró kis párisi kalapját és egy pillanatig elgondolkozva állott az ablak mellett.

Az ablakból gyönyörű kilátás nyílt, de Jolán most nem a szemkápráztató tájat nézte. Most nem érdekelte a fehér havas hegyvidék a sötétzöld fenyőfákkal, messze a ködös hegyek rózsaszínű orma és lenn, a völgy mélyén a város, Körösvár, a kora téli alkonyatban már felvillanó lámpásaival. A levegőben már ott ringott egy álomszerű téli éjszaka, de az ő lelke most nem rezonált a külvilági impressziókra. Az a különös valami, ami olyan mély, mint a kék ég, olyan rejtelmes, mint egy tavaszi tengerszem és olyan hétköznapi neve van, hogy asszonyi lélek — kavargva, fájdalmasan, hasogatódzva vergődött, hullámozott egy nagy, minden izét megrázó izgalomban.

Amíg a szeme rebbenés nélkül meredt a téli tájra, addig belül, a lelkében újra átfutott azon, ami történt.

Bent volt a városban, — mert itt laktak egyelőre az ura vasgyára mellett egy pompás, nagy villában a nyáron zöld, télen fehér hegyoldalon; itt laktak, míg a városi házuk elkészül; jó utat vitt be a városba innen és Gedeon egy szép, kényelmes gépkocsit is tartott, — bent volt a városban és a szabója szalonjában összetatalkozott a vörösszemű Baróthinéval. Azzal, akivel egy reggelen — azon a bizonyos reggelen — találkozott egy idegen ház kapujában.

Baróthyne kedvesen, anyásan félrevonta.

— Valamit mondok neked kis barátnőm.

Jolán kerekre nyitotta a szép, violakék szemeit.

— Érdekes?

— Neked azt hiszem az.

Aztán csendesen a fülébe sugta:

— Sallay hadnagy tegnap hazaérkezett.

Jolánnal szédült egyet a világ. Mintha valaki jól, hatalmasan arculütötte volna. Miért sugja ez az asszony az ő fülébe, aki szerető asszonya az urának, hogy egy idegen katonatiszt hosszú szabadság után hazaérkezett? Kinosan hebegte:

— Nem értem... Mi közöm van nekem ehhez?

Baróthyne pajkosan megfenygette.

— Nono. Ne tetedd magad. Hát a szegény beteg huszártisztet ki látogatta meg mindjárt harmadnap reggel, hogy ágyba került? Egy szép kis komoly, fehér menyasszony? Nem. Egy szerelmes, könnyelmű szegény kis lány.

Jolánnak oly kegyetlen rosszszerzés sajtolta meg a szívét, hogy a szeméből két ékes, csillogó könny-csepp buggyant ki.

Baróthyne elérzékenyült.

— Ő, én értem ezt! Bocsáss meg, hogy megbolygattam egy pár régi fájó érzést. Mi asszonyok, hidd meg Jolán, mindig csalódunk a házasságban. Különösen, ha a házasság előtt szentebb érzések melengetik a szívünket. Mind így vagyunk.

Jolánból majd felcsuklott a rejtett sirás. Azt hitte, most legjobb lesz ha kiszalad innen, itt hagyja a ragyogó próbatermet, a bábáskodó mamzelleket és hazug és álszent barátnőjét. Sirva, könnyekben fuldokolva, mint ahogyan érzi, de egy szempillantás alatt mást gondolt.

Fölemelte a fejét, dacosan bele-nézett a másik asszony szemébe, lenyelte jól a könnyeit és azt mondta egészen nyugodtan, természetesen és szinte minden izgalom nélkül:

— Kedvesem nem értelek. Én egy nyugodt, csendes, boldog asszony vagyok, szeretem az uramat, nem futkározik a fantáziám csillogó uniformisok után, a házasságomban nem csalódtam, és sajnálalak titeket, akik ilyesféle szenvedéseket hurcoltok magatokkal.

Biccentett a fejével és otthagya ámuló barátnőjét. Baróthyne meglepetve, csodálkozva, egy kis titkolt haraggal és gyűlölettel nézett utána.

Jolánnak aztán eszébe jutott, hogy talán rosszul tette, hogy megsértette ezt az asszonyt, aki látta őt akkor reggel lejönni a Sallay lakásáról. De makacsul összeszorította a száját, jól beült az autójába és hazáig megpróbált semmire se gondolni.

Most aztán itthon volt ideje bőven gondolkodni. Az ura hétig, fél nyolcig benne dolgozott a gyár üvegfalú irodájában: most alig volt hat óra. Fázott és sietve átöltözött.

Hogy hazudott Baróthyne-nak, milyen elszántan, makacsul, asszonyosan! De miért? Hiszen... megrázta az a hír. Hiszen igenis futatta a fantáziáját régóta és sok-

szor a kalona után. Régóta és sokszor gondolt rá, ő, nem szerelmesen — hiszen ő, legalább a saját hite szerint távol áll minden szerelemtől — csak úgy elmélázva, vágy nélkül és inkább kíváncsian: mit gondolhat róla az után a hadnagy, mit tenne, mivel lépne eléje, ha most hirtelen találkozának? Ugy jönne-e, mint győzelmes hódító, vagy mint alázatos alamizsnáért könyörgő koldus?... Ó, hányszor, hányszor gondolt erre!

Megitta a teáját, ez egy kis forrósággal locsolta meg a bensejét, fölmelegedett. A vér vigabb iramban lüktetett az ereiben és amint hátradőlt a fotelijében, már nem is tűnt fel olyan bosszantónak a ma délutáni dolog. És az a régi. Végül is, egy asszony tud felőle valamit, amit ő, ha jól esik, akár le is tagadhat. Egy asszony beszélni fog felőle a társaságban és az asszonytársai hidegebben, a férfiak pedig azután melegebben fognak ránézni. Pletykálni fognak felőle, talán az ura fülébe is eljut majd valami és akkor... akkor ő átöleli a nagy, szőke ember vastkos nyakát, odaszoritja a tüzes arcát az ő arcához, belenéz kacagva, kedvesen a jóságos szemébe és... ezzel el lesz intézve a dolog. Ezért ugyan nem érdemes előre rossz perceket csinálni magának.

Félhét körül váratlanul betoppant az anya. A fehérhaju édes öreg asszony megmaradt a régi belvárosi lakásban, hiába kínáltak neki két kényelmes, szép szobát a fiatalok és csak néha-néha jött ki a gyermekeihez, mint ő mondta: a hegyek közé.

Az öreg asszony komoly volt és ünnepélyes.

— Gondolhatod lányom, hogy nem szórakozásképp jöttem ki ide hozzátok, konflison és ilyen cudar időben. Egy komoly ügyben szeretnék veled beszélni.

— Parancsolj velem anyuskám, — mondta Jolán leányos örvendéssel és leültette az anyát a kandalló mellé.

Ő maga, csakugy, mint lánykorában szokta, egy zsámolyszéken az öreg asszony lábai elé ült.

Biróné a lánya szemét kereste a tekintetével.

— Arról van szó... arról van szó, hogy terölád furcsa pletykák keringenek a városban.

Jolán felszisszent.

— Én rólam, anyám?

Biróné bólintott.

— Azt beszélik és ez rettenetes dolog, hogy te még lánykorodban, esküvő előtt egynéhány nappal, mikor Sallay öngyilkos lett, hát... hát meglátogattad őt a lakásán.

A fehérhaju asszony olyan nyögve, kinlódva, nehézkesen eregette ki a szavakat a szájából, hogy Jolán fülileg belepirult.

— Hol beszélik ezt, édes anyám? Ki beszéli ezt, anyuskám?

— Én hallottam, a saját két fülemmel hallottam tegnap a Mályaiék teaestélyén. Valaki újságolta, hogy Sallay megérkezett délről. Meggyógyult. No, — azt mondja valaki, — megint akad vajjon egy menyasszony, aki meglátogatja? — Nevetnek. Vagy két-három asszony tüntetőleg felém fordul és rám néz ingerkedve, jelelősen. Ejnye, gondoltam magamban, mit nevetnek ezek én rajtam? Végére is megkérdezem csendesen a Mályainét. Engem nevetnek ezek, fiacskám? — Mályainé, — tudod milyen szókimondó asszony, — kimondja kezek: Nem téged nevetnek ezek szívem, hanem a lányodat. — A lányomat? — Azt bizony, a Ge-deonnét. Aki menyasszony korában, két héttel az esküvője előtt meglátogatott a lakásán egy beteg katonatisztet. Azt a Sallayt. Hát te nem tudsz erről? — Én csak álltam ott, édes lányom, mint az a szegény állat, amit a vágóhidra visznek és taglóval homlokra ütnek, hogy ne tudjon többé eszmélni se. Az én lányom... Az én Jolánom... Kitől hallottad ezt? — kérdezem. — Mályainé vállat von. Mit tudom én? — azt mondja. — Beszélik.

— Jolánt a hideg rázta.

— Undorító, — rebegte.

Az öreg asszony szomorúan bámult bele a tűzbe.

— Ezt mondta. Így volt. Tegnap este volt. Mit szóljak hozzá? Csak végighánykolódtam az éjszakát és most eljöttem ide, hogy megkérdézzem tőled... légy őszinte, vajjon azok a léha asszonyok tegnap egy igaz asszony kárára csépték a pelyvát? Nem te voltál az a lány, aki a hadnagyot meglátogatta?

Jolán könnyes szemmel nézett az anyja reszkető, egybekulcsoló két kezére. Majd megfulladt ettől a nagy-nagy hazugságtól, de irtó-zatos erőfeszítéssel kimondta:

— Anyuskám... te el tudtad ezt hinni? Azok a rossz emberek

minden gonoszát összehordanak azokról, akiktől irigylik a nyugodt boldogságot. Az a lány, aki meglátogatta a hadnagyot, hogyan is lehetett volna a te leányod, a te jól nevelt, tiszta, fehér kis leányod? Egy más leány volt az... erre esküszöm.

Biróné még tétovázva kérdezte:

— Hát nem te voltál?

Jolán megrázta a fejét.

— Nem.

Ráhajtotta a fejét az anyja ölben nyugvó fiatalos, telt, fehér kezére, onnan susogta fel hozzá:

— Nem én voltam anyuskám, nem én voltam.

A jó öreg asszony szeméből lassan könnyek szánkóztak le a fehér arcán megindultan, reszketve simogatta a lánya fejét, a szőke, meleg, illatos haját és azt rebegte:

— Tudtam, mindjárt tudtam, hogy galádság, hazugság... Mindjárt tudtam.

Fölemelte a lánya fejét, belenézett csupa jóság nézéssel a szemébe, a mutatóujját óvatosan oda illesztette öreg, sápadt ajakára és komolyan mondta:

— Többet aztán egy szót se, kis lányom, erről az egész csunya dologról. És...

Elérzékenyült.

— És... vigyázz, őrizd, becsüld meg ezt a te drága, gondolatodat is leső, téged féltő uradat, aki ilyen nyugodt, békés, boldog, bőséges életet ajándékoz az asszonyának, mint amilyen a te életed.

Jolán hálásan és megértőleg nézett föl rá.

Az anyja később megkérdezte:

— Mikor vacsoráztok?

— Pont nyolckor szoktunk.

— Akkor még ledőlök egy kicsit valahova és szunyókálok egyet vacsoráig. Az éjjel olyan keveset aludtam.

A lánya átvezette a hálósobába és Biróné fáradtan nyújtózott el a pamlagon. Mikor Jolán megigazitotta a feje alatt a párnát, mosolyogva mondta:

— Most olyan nyugodt vagyok, Jolán, olyan nagyon nyugodt.

Jolán sietve ment ki a szobából, mert már a szemébe csillogva szökött ki a közeli sírás egy-két előőrse. Behuzta maga után az ajtót, végigborult a diványon, beletemette a fejét egy kis japáni sárga selyem párnába és bugva, zokogva tört ki belőle az elfojtott, retegetett sírás. Valami egész bensejét megrázó, nagy belső vihar dult benne. (Folytatjuk.)

MEPHISTO SZATIRÁI

Modern történet

Eredeti kézirat.

Rudali Tibor erősen magához szorította a szobalány testét és kéjelegve élvezte a kemény idomok rugékonyságát.

— Így nagyszerű, — lihegte forró szájjal. — Manci, magának pompás illata van, a keble kemény, a combja erős. Holnap korán reggel meglátogatom a maga szobáját. Azt mondják, hogy onnan remek a kilátás...

A csinos szobalány vállat vont és lesimitotta térdein a ruhát, amit a férfi a combjaira tölt fel az imént.

— Igen, a szomszédház tűzfalát lehet látni. Gyönyörű kilátás!

— Nem baj a fő, hogy nálad legyenek jó kilátásaim.

És evvel felgombolta a keble duzzadó, feszítő halmán a bluzt. Manci meztelen keblei úgy fehérlettek, hogy a férfi hörögve rájuk bukkolt.

— Te... te...!

— Kérem, nagyságos ur, ne tessék engem tegezni.

— Miért?

— Hiábavaló fáradság — mondta igen kedvesen Manci és újra begombolta a bluzt. — Soha az életben nem lesz közöttünk semmi.

— Rondának talál?

— Azt nem, csak nem tetszik a nagyságos ur nekem.

— Na jó, kicsikém, azért mégis, nem vagyok én olyan utolsó ember és pénzem is van... Nos?

— Micsoda kérem? — kérdezte Manci ártatlanul.

— Ugy találom, hogy az én udvarlásom csak hízogató lehet magára.

— Igen kérem, de tessék elhinni, hogy én éppen azért álltam be szobalánynak, mert nem akartam kókolni lenni. Azért dolgozom, hogy csak akkor adjam oda magam valakinek, ha az nekem örömet okoz. És tessék elhinni, hogy a munka örömet is okoz, az ölelés, a csók, az összetapadás, a szorongatás...

— Ez tiszta bolsevizmus! — vélte Rudali.

— Talán... A nagyságos asszony mindenestre csinos. Sőt nagyon csinos. Fiatal házasságok... Igazán nem értem, hogy a nagyságos urnak miért kell szoknyák után futkosni?

— A nagyságos asszony igen

csinos, azt jól tudom, de ettől még maga is lehet bájos! És éppen ezért ma éjjel lefekvés előtt egy kis látogatást teszek magánál, hogy megtekintsem, hogyan van berendezve — a szobája.

— Nagyon helyes. A barátom igen fog örülni, hogy megismerkedhetik a nagyságos urral.

— Magának barátja van?

— Hogyne! Még az se legyen? Mialta parfümözöm magam.

— Igazán? És ő? Ő meg maga miatt illatosítja magát?

— Butaság volna! Huszonkétéves a gyerek... a teste illatos, fiatal és finom parfüm nélkül is. Dolgos ember. Talán tetszik is ismerni, a sofőr a második emeletről.

Az, aki bokszbajnok is mellesleg?

— Igen. Őrös óráiban sporttal foglalkozik. Nem nagyon körülményes ember, kérem. Három dolog érdekli a világon: a tyukja... az én vagyok, kérem; a fragacsa, azaz a gazdája Fordkocsija és a mellkasa. Különbben majd közelebből is megismeri a nagyságos ur, ha feljön ma este hozzám!

A férfi egészen meg volt ijedve:

— Ó, tudja már meggondoltam a dolgot... Hiszen csak vicceltem. Igazán semmi kedvem sincs hozzá, hogy megcsaljam a feleségemet.

Hirtelen más hangba csapott át.

— Apropos, ha még egyszer megcsipem, hogy a nagysága parfümjét használja, akkor már szedheti is a cókómkját.

— Nagyon helyes. De mielőtt kilépnék, egy kicsit megmagyaráznám a nagyságos asszonynak a felmondás okát... Mert kérem szépen én tisztességes lány vagyok. Hozzányulok a nagyságos asszony parfümjéhez és puderjéhez, de a férjét aztán békében hagyom.

Ezzel kiment a konyhába.

2.

Cilike lépett be, Rudali felesége.

— Csakhogy itt vagy, — mormogta a férfi. — Gyere ide szépen, hadd csókoljalak meg.

— No csak ne tetesd magad. Jól tudod, hogy nem akartam a feleséged lenni.

— Tudom, az első uraddal megígértétek egymásnak, hogy szerencsétlenség esetén az, aki életben marad, nem fogja megcsalni az elhunytat. És ennek ellenére beleegyeztem abba, hogy a feleségem légy.

— Azért tettem, mert megígérted, hogy segíteni fogsz nekem épségben tartani Andor szent emlékét. Neked is intim barátod volt és azt ígérted az esküvőnkön, hogy most már ketten fogjuk siratni.

— A magam részéről már kisírtam magam.

— Legalább hetenként egyszer kellene, hogy jöjjél a temetőbe, mondjuk, minden szombaton.

— Hogy gondold? Szombatonként kirándulunk Szent Bürgözdre, az új villánkba, amit neked vettem.

— Vehettél volna a temető közelében egy villát.

— Éppen arra gondoltam, de sajnos, azon a környéken csupa örök lakást árulnak.

Cilike Andor képét nézte a falon: — Nézd, milyen barátságos arcot vág. Mintha azt mondaná neked: megbocsátok, Tibor!

— Igen... igen... De értsd meg végre, hogy ez a mi házasságunk így hármában...

— Hallgass, te komisz! Ez a harmadik igazán nem zavar téged.

— Szerencsére ő valóban nem szól bele a mi dolgunkba. Pedig igen mulatságos volna. Andor a te nemi nevelésnél hibázta el a dolgot. Szegény, ha nem halt volna meg, ma sem tudnád, mi a szerelem, az igazi szerelem.

— Ó, pardon! — mondta Cilike fülön pirulva.

— Valld be őszintén, te azt hitted, hogy tudod, pedig fogalmad sem volt róla. Ennek a különös férjnek uralma alatt a testi szerelem nem volt más a számodra, mint hetenként egyszeri, rendkívül rövid, meztelen szórakozás, előre meghatározott napon és órában, szinte mértani pontossággal és igen közepes eredetű ménnel. Ne tagad, fiacskám, hiszen már ugyanis bevallottad.

— Igazad van, a testi szerelem technikai tudományában egy kissé valóban el vagyok maradva, meg Andornak nem volt ideje, hogy gon-

dot fordítson a „nemí nevelésemre“, ahogy te mondd.

— Nálam, fiacskám, a házaseletben mégis csak a közösülési aktus a legfontosabb. Különösen neked, ahogy téged ismerlek!

Cilike újra fülíg vörösödött:

— Rá se gondolok ilyesmire... semmi az egész... különben is a napi huszonnégy órának ez az aktus igazán csak a jelentéktelen részét foglalja le. Ha a szerelemre elfecsérelt időt leszámítjuk... még mindig marad huszonhárom óra és ötvenöt perc.

— Mit beszélsz? Öt perc az egész?

— Nézd meg egyszer az órádat, majd meglátod!

— Azt nem mondom, de sajnos, veled nem érzem azt a nyugodt és szinte gögös boldogságot, amit vele éreztem.

— Nyugodt és gögös boldogságot?

— Igen, mert én nem vagyok féltékeny természetű és nem csalt meg engem. Rajtam kívül nem volt számára más nő. A laboratórium és én, ez volt az élete. Viszont te... ha egy új szoknya ruhogását halod, rögtön hegyezed a füleidet.

— Honnan veszed ezt?

— Ó, azt hiszed, hogy én behunyt szemmel járok? Okos nő vagyok én, barátocskám, és ezért nemcsak, hogy gondosan őrzöm az emléket, de néha számon-bánom, amit tettem...

Tibor közeledett hozzá:

— Szánod-bánod? Ismételd csak még egyszer!

És ezzel átkapta az asszony derekát és mélyen a szemébe nézett. Cilikének megváltozott a hangja, fátyolos, asszonyias lett:

— Igen, számon bá... kérlek, ne nézz így rám... Tibor, hagyj békét... Tibor... Nézz meg az ember...

Tibor ekkor már mindentűt tapogatta, szorongatta a szép, rózsás nőt és erotikus izgalmakba ringatta.

— Nekem nincsenek e pillanatban fájó emlékek és miután te az én kis feleségem vagy, jogom van...

Keze bekuszott a bluzba és nyomkodta a nő kebleit. Cilike a képre mutatott.

— Te örültél vagy, Tibor... itt nem szabad!

— Miért ne? Ha olyan nagyon szeretted, bizonyára örülni fog neki, hogy te jól szórakozol és boldog vagy...

A nő testén felcsuszott a szoknya és Tibor a bugyiját oldotta meg. A két hoféher comb előttunt...

— Nem, nem! Nem akarom! Itt nem akarom! Te örültél!

— Akarod, hogy letakarjam a képet?

Simogatta a feszes, kemény két combot. Cili lihegett:

— Kérlek, nagyon kérlek, ne szédíts meg... Jól tudod, hogy nem bírok ellened küzdeni, nem védhetem magam... nem, nem... nem akarom.

Boldogan feküdt férje karjaiban. Ekkor kopogtattak és még mielőtt „tessék“ et lehetett volna mondani, belépett a szakácsnő virággal a kezében. Cilike gyorsan csipőjére rángatta a bugyit és lesimitotta testén a szoknyát.

— Mi az? Mit akar? — rivalt rá a férfi.

— Mára tíz esztendeje, szeptember tizenhetedikén, délután hatkor léptem be a nagyságos ur szolgálatába, mint perfekt szakácsné.

Andor képre mutatott.

— Minél fogva három éve a vasuti szerencsétlenség óta minden szeptember tizenhetedikén este hat órakor pár szál virággal köszöntöm az én volt gazdát, az Isten nyugtassa. Ő olyan jó volt és nagylelkű... Sosem turkált a bevásárlási könyvben. Nem igen érdekelte, hogy mi az ára a zöld hagymának.

— Ez nekem szól! — jegyezte meg Tibor.

A szakácsné odafordult a kép felé.

— Tessék parancsolni nagyságos ur! Tessék édes gazdám, vegye ezeket a virágokat, a maga perfekt szakácsnéja küldi, aki nem felejt el olyan gyorsan az urát.

— Ez viszont nekem szól, — mormogta Cilike.

3.

Alig hogy újra együtt voltak, Cilikéről megint lehullott a bugyi. Épp egymás karjaiba akartak simulni, amikor a szobalány jött be:

— Lantos ur!

A férfi majd szétrobbant:

— Mevlátod, hogy ma még meggyilkolok valakit... Hogy kit, azt még nem tudom, de...

Lantos ur belépett:

— Jónapot kívánok! Bocsánat, hogy zavarom önöket!

Tibor dühöngött:

— Kedves Lantos, maga sose

zavar bennünket. És ha már itt tartunk, fel is használok az alkalmat, hogy megmondjam, mennyire sajnálom, hogy ilyen ritkán látjuk magát.

Lantos a képre mutatott:

— Az ő idejében naponta megjelentem itt... kebelbarátom volt... Mindig a jó emberek távoznak el és a rosszak maradnak.

— Ez is kezdi, — mérgelődött Tibor.

— Persze, — folytatta Lantos, — ön azt gondolja magában: „Mit akar ez én tőlem, a másikkal a barátja? Bár kirughatnám már?“

— Biztosítom, hogy... nem!

— Dehogyse. Majd meghal, úgy szeretne kirugni... De ez nem lényeges, kérem... Persze, Andor méltányolt engem... ő ismerte a szütletem titkát...

— Az ön születésének van valami titka?

— Igen... Elég fájdalmas volt nekem közölni vele ezt a titkot... Magának is elárulom... A mamám tulságosan komolyan vette az alattvalói odaadást XXXIV. Cvikli királlyal szemben... Bennem királyi vér folyik... Na kérem, azt hiszem, elérkezett az ideje, hogy véget vessék a legényeletnek és családi tűzhelyt alapítsak... Gyermekek után vágyom... Apai örömeiket óhajtók élvezni...

— Na ne vicceljen!

Lantos szigorúan nézett Rudalira:

— Igen, uram, vicc nélkül... Már találtam is egy makulátlan tisztaságú urilányt, akit szeretek és aki imád...

— Oh, na, ez nagyszerű! A legmelegebben gratulálok, kedves izé... No és az esküvő mikor lesz?

— A menyasszonyom csupán egy szerény feltételhez kötötte az esküvőket, hogy szerezzek számára egy jó állást. Bátor vagyok tehát remélni, hogy ön kitűnő állásba jut-tatja arámat...

— Hát... nagyon szívesen... küldje be valamelyik délelőtti a menyasszonya önagyságát...

— Valamelyik délelőtti? Maga ugyan jól adja. Sokkal sürgősebb az ügy. Itt várakozik a kicsike az előszobában. Egy kicsit gyámoltalan és félénk a gyermek.

Lantos csodálkozott, hogy valaki hozzámenjen ehhez a tevéhez. Borzalmas nőcske lehet!

4.

Lili, a menyasszony bejött. Szép

volt, de ríktóan fel volt cicomázva. Te magasságos uristen, gondolta Rudali. Megtörtént a bemutatkozás.

Rudali elment a kisasszonnyal az irodába. Alig hogy egyedül voltak, Lili Tiborhoz lépett és szó nélkül hosszan szájon csókolta. Kis testének kemény formái szorosan oda-
tapadtak a férfihez.

— Maga mindjárt az első pillanatban nagyon rokonszenves volt nekem, — magyarázta.

— Mondja csak, kedves, maga tényleg hozzá akar menni ehhez a tevéhez?

— Igen! Tisztességes férjes asszony akarok lenni. Tudja, ha az ember férjnél van, mégis többet engedhet meg magának.

— Hm! Ez is igaz!

— Jól tudom, hogy Lantos már túl van az első ifjúságon... de ez nekem mindegy. Amit várok tőle, így is megkapom.

— Gondolja?

— Nekem eliheti! Nem őt fogom hívni, ha meg akarok felejtkezni magamról... Nem nála fogom keresni a szerelmet. Nekem férjhez kell menni. Tudja, milyenek az emberek. Mondja, csinos a maga felesége?

Tibor megcsipte a keblét.

— Bájos! — mondta.

— Csirkefogó! — csókolta meg Lili.

— Most mondja meg szépen, mit tehetek az érdekében?

— Nem tudom, de úgy érzem, hogy mi még fogunk együtt működni!

— Hovatovább. Várjon csak. Nem írná át versbe az árjegyzéket?

— Nagyon szívesen. Csodálatos könnyedséggel költöm a verseket... Játszadózom a csengő-bongó rímekkel még a legváratlanabb pillanatokban is... Egy szép estén, mikor éppen bizalmasan csevegtem egy gróffal, versben örökitettem meg a diskurzus élénk fordulatait, pontosan követve az eseményeket.

— Hát talán majd nálam. Sokkal korrektebb az ügy. Várom egy félóra múlva, Comb-ucca 7 szám, így aztán majdnem egy órás ismerősök leszünk... ezzel a hosszú idővel eléget teszünk az erkölcs követelményeinek.

Lantos lépett be az irodába.

— Én vagyok!

— Ujra?... Azaz, máris?

— Tehát mennyi?

— Mi, mennyi?

— Hát a fizetés?

— Hopp! Erről még nem is volt időnk beszélni.

— Igen korán jöttem vissza?

— Azt hiszem, egy kicsit igen...

Cilike jött. Mögötte a házi orvos.

5.

Lantos eltávozott Lilivel. Cilike odafordult férjéhez.

— Bájos kis nő! Sikkes.

— Gondolod? Én bizony nem igen néztem meg.

— Te, gyere csak ide... Milyen vörös vagy... Mi lett? Doktorkám, nézze csak meg az uramat, mintha vértódulása volna.

— Természetesen. Sokat iszik, dohányzik és sokat... izé... Vigyázzon, egy szép napon meg fogja ütni a

guta a legédesebb pillanatban. Remélem, hogy ez a katasztrófa nem fogja házon kívül érni.

— Köszönöm! Maga aztán jóval biztat. Éppen el kell mennem egy fontos ülésre...

— Ne féljen semmit, — mondta az orvos. — Ott csak ritkán szoktak csókolódzni.

— Ez megnyugtató. Köszönöm a jó tanácsot.

Ezzel Rudali Tibor elsietett. A szobalány bejelentette a fodrászt. A házi orvos vissza akart vonulni, de Cilike nem engedte:

— Maga tudja, kedves doktor, hogy nincs hamis hajam.

Azután karjaiba simulott a házi orvosának és egy vörös ottománon meg engedte magát vizsgálni...

Az ezüst vessző

Tavaszi szellő fujdogált, bár még csak április első felében járt az idő. A tél még egyszer kísérletet tett ugyan uralmának meghosszabbítására, a hőmérő higganyát lefelé kényszerítette, a járókelőkkel fölgürette bundájuk gallérját, de az éjszakán át dörgő morajjal beköszöntött a déli vihar. Keresztülvetette magát az erdőn és az elfagyott, megmerevedett lombok között zsarnokként dühöngött, fenyegetően, s a győzelem tudatával támadta meg a vizet és hatalmas mellkasát akár csak egy birkózó bajnok nekifeszítette a tengernek. Azután az égről üzte el a szürke felhőket, bár halkán és szomorúan siratták még a vereségüket és csak azután változott át a vihar rohamának dühe részvétté és gyengédséggé. A frissé mosott égi sátorról hatalmasan és melegen tüzetle le a napot, amíg az utolsó piszkos hómaradékok is elolvadtak, a pocsolyák felszikkadtak, a fák álmosan nyujtogatták merev, fagyott tagjaikat és lerázták magukról gyémántosan csillogó nagy csomókban a hópelyheket. A megszabadított rög az ébredő élet nagyszertű illatával járta át a levegőt. Bohón énekeltek a madarak, és senkisémet látta, honnan kerültek elő ily villámgyorsan. Az embereket is magukkal ragadta az általános tavaszi ébredés, kiszakították az ajtókat és ablakokat, hogy a lágy, friss szellő behatoljon.

A sejtések és új reménysek ideje volt, amelyben szerencse és

gyönyörűség az élet, a fiatalság és az első csók egy nedves leányszáján.

A nap már a hegyek csucsait aranyozta, midőn egy elegáns fiatal ember haladt át a réteken. Alig lehetett több huszonkettőnél, de első pillanatra nem mutatott többet tizen-nyolcnál. Az arca csinos volt, csak az ajka körül húzódott meg egy erőltetetten gunyos vonás, amely nem hatott kellemesen arra, aki nem ismerte. Azonkívül monoklit is hordott. Ha azonban egyedül volt, szőbre tette a monoklit és a gunyos vonás is eltűnt arcáról.

Önnepélyes csend honolt az egész vidéken, mely a szép és regényes iránt fogékony ifjút mélyen meghatotta. Egy kedves völgyön haladt keresztül, mely telve volt a cserjékkel. A völgy egyik oldalán szirtek emelkedtek, honnan csekély távolban egy kis patak csörgedezett alá a bokrok között. A fiatal ember habozott, hogy visszatérjen e, midőn pacskolást hallott a vízben. Óvatosan széthajtotta az ágakat s éppen átellenében a patak másik partján egy fiatal leánykát pillantott meg, festői meztelenségben. Amikor kész volt a fürdással, magára kapta a ruháit. A sötétvörös, fekete másnis blúz csak lazán ölelte át leányos keblét, s kék szoknyácskája alól kivillantak a combok.

A fiatalember szíve vad kéjes gyönyörbe szédült...

A kislány lehajolt a zöld fűbe és

felemelt valamit. Egy ezüst tárgy villant meg a nap bucsuzó, vérvörös fényében. Egy ezüst vessző volt. A kislány elkezdett valami leheletkönyűt táncot lejteni, az ezüst vesszővel finom fehér kezében. Olyan volt, mint egy távoli mesevilágból származó tündér.

Amikor a leány hazafelé készült, a fiatal ember kilépett a rejtekből. A fiatal leányka ijedtében állva maradt s ránézett. Kezéből kihullott az ezüst vessző. A fiatalember utána hajolt és az arca surolta a gömbölyű térdekét.

— Jó estét, szép gyermekem.

A leányka átvette tőle a vesszőt és el akart szaladni. A férfinak nem volt kedve, hogy minden további nélkül elbocsássa, azért újra megszólalt.

— Hogy hívnak?

A csinos, üde leányka, ki azonnal megbabonázta, mosolyogva nezett az ifju szemeibe.

— Miért akarod tudni? — kérdezte és piciny kis ujját, amelyen egy briliáns szikrázott, pajkosan a szájára illesztette.

— Tudni akarom. — szólt határozottan a fiú és hevesen megragadta a kis csuklót.

— A nevem Tündérke, — volt a gyors felelet.

A fiú végigmustrálta a lánykát... A kislány pillantása zavartan siklott le térdeire, melyeken kissé felgyűrődött az apró ruha... Szemérmes kézzel megigazította.

— Tündérke? Szép név, megérdemled, — mondta az ifju.

A leányka rávetette értelmes szemét. Nagy, kék szemek voltak, hoszsú, selymes pillákkal.

— Akarom tudni, meglestél engem? — kérdezte elvörösödve.

A fiú habozott. Elnézte a kislány csókra szomjazó, kis piros ajkát. Ebben a percben nagyon megszerette és megkívánta ezt a kis tündérkét az apró, fűs mellhalmaival könnyű blúza alatt, a két feszes, ingerlő combbal, melyek a rövid szoknya szegélye alól kikandikáltak. Belegabalyodott a nagy, kék szemekbe és amikor hirtelen egymás mellé kerültek, szemeik egymásba olvadtak. Tündérke szemei aggódva, bátorlalanul, a fiú szemei éhesen, kívánva...

— Nos igen! Láttam szép, fehér idomaidat, midőn a pataokban fürödtél.

Tündérke mindkét kezével lecsüngő hajába kapott s égő arcát belé akarta rejteni.

— Azt nem kellett volna tenned!

— felelt félig haragosan, félig szégyenlősen.

— Nem akartalak a fürdésben megzavarni s megijeszteni.

— Még tovább is leselekedtél volna, ha ki nem jövök a vízből?

— Nem tudom, de légy nyugodt Tündérke, amit láttam, már el is feledtem, s csak az a benyomás maradt meg bennem, hogy te vagy a völgy legszebb virága.

A fiú közelebb lépett a leányhoz. Még elég világos volt ahhoz, hogy gyönyörű formáit és arcának csinos vonásait megláthassa.

— Mi sajátságosat találsz rajtam, hogy úgy nézel? — kérde Tündérke komolyan.

— Félsz tőlem?

— Nem, miért félnék? Nem tettem neked semmi rosszat!

— Rosszat nem tettél, de szeretemet ébresztettél bennem, — sugta a fiatalember és kíváncsi pillantással fálta a fiatal lánynak sejtelmes, kíváncsi körvonalaival. Amaz szemérmes, szemrehányó pillantást vetett rája a hosszú szempillák alól...

— Te szeretni akarsz engem? — kérde óvatosan és gyanakodva. — Hogyan? ... Miért?

— Mert jó és szép vagy!

A leányka csak néhány pillanat múlva válaszolt:

— Hiszem, hogy jót akarsz nekem, de semmire sincs szükségem, én boldog vagyok. Már korán reggel csókkal kelt föl jó anyácskám, aztán a rétre megyek és hajszolom a lepkéket. Nincs egyéb vágyam.

— Anyád csókkal ébreszt, Tündérke? Miért teszi azt?

— Még kérheted? Mert szeret!

— Én is szeretlek, Tündérke, mint senki más! Jobban az anyádnál.

— Azt nem hiszem! — nevetett a leányka. Az anyám már tizenöt év óta ismer, te pedig alig egy negyed-órája.

— Bizonyítsam, hogy igazat mondok?

— Szeretném tudni, mivel bizonyítod be? — kérde csodálkozva Tündérke.

A fiatalember átkarolta a gyöngy teremtést s másik kezével az arcát fölemelve, heves csókot nyomott a csacsogó ajkakra.

— Az égre, mit tettél te? — kiáltott fel Tündérke bájos zavarodottsággal, villámgyorsan kibontakozva az ifju karjaiból.

— Csak bizonyítottam, hogy

szeretlek s hogy nem kell félned tőlem.

A leányka arca teljesen elváltozott. Ugy látszott, hogy anyját, a mezőt s minden eddigi boldogságát elfeledte. De a fiú is megfeledkezett minden másról...

— Tündérke, — kiáltottam föl elfojtott szenvedéllyel, — milyen boldog lennék, ha én is minden reggel s minden este csókolhatnám...

Tündérke összeresztette s aggódva szólt:

— Istenem, este lesz, s az utam még hosszú! Anyám és apám félni fognak, hogy valami bajom történt. Kérem, engedjen el!

— Csak még egy pillanatra várjon, kedves Tündérke!

— Azt mondta, szeret... akkor bocsásson el! — könyörgött a leányka.

— Jó, elbocsájtalak... ha elébb önként megcsókolasz, amiből látom, hogy te is szeretsz egy kissé!

Hát minek is titkolják maguk előtt, hogy csókolódnak szeretettek volna.

— Nos, hát vedd, — szólt halkán a kisleány és bibor ajkaival érintette az ifjut. Ez szeliden magához vont a leánykát s karjai alatt érezte gyöngy, ruganyos testének a reszketését. Egymás ajkán csüngtek és olyan édes puszikat csupantottak, hogy mindkettőjük szeme előtt elcsöcsötült a világ. Béla belemart a nedves, apró, piros szájacskába. Amikor a csókok annyira felhevítették őket, hogy a vérük már-már kicsattant, valahonnan autótülkölés hangzott bele a romantikába...

— Jó éjt, — szólt halkán Tündérke s kibontakozott az ölelő karokból.

— Hová visz az utad? — kérdezte Béla.

— Mélyen le a völgybe, ott van a villánk! — válaszolt Tündérke s az őzike gyorsaságával futott az uton tova, kezében az ezüst vesszővel, mintha staféta-versenyt szeretne megnyerni.

Csak néhány pillanatig látta Béla, mint egy eltűnő álmot, aztán ő is nekiindult...

W. B.

Ez a hely

a MIA
KRÉM
számára

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

AZ ELSŐ FÉRFI

— Narcisus eredeti fordításai: Desiree Blanche. —

Még egy kis csat és Elsien nem volt ruha. Szégyenlősen, elpirulva bujt be gyorsan a paplan alá, ahol Egon már türelmetlenül várta. Egymásba simultak és Elsie megcsókolt. Kinosan, nehezen lélegzett és várta a férfit. Egon azonban csak simogatta a két mellgömböt és csókolt a piros ajkakat. Nem akart egyszerre, mihon neki esni. Lassan játszani akart. Ki akarta élvezni a gyönyör óráinak minden kis percét. Nagyon sok idejébe került, míg azt a szűz leányt az ágyában láthatta és most élvezni akarta fáradtságának gyümölcsét. Elsie sokáig élt ellent a fiu könnyörgéseinek, de aztán megingott. Ártatlan kis leány volt, aki a csókon és az ölelésen kívül még mást nem ismert. Tudta, hogy ezen túl is van valami, tudta, mert hisz neki is voltak füledt, tikadt éjszakai, mikor kis teste alatt égett a lepedő és mikor Egon ostromló szavainak ellenkezett, titkon óhajtott, hogy bár ne hagyná abba Egon az ostromot, bár erősebben kérne, hogy az övé lenne. Százszor és százszor elképzelte magának a csodás pillanatot, az első férfit, aki letörölhetetlen nyomot hagy életében. Rózsás szép álomnak látta az egészet. Az első férfi. A mesebeli herceg, a hatyulovag. Elsie, kis ideális gondolkodású leány volt, akinek ideális elképzelései most a mámor hevében életre keltek. Körötte megváltozott a világ. A kis legényszoba, mesés várkastély baldachinos, selymes hálóterme lett. Csak azt tudta, érezte, hogy most mindjárt itt lesz a nagy csoda, megismeri azt, ami csókon és az ölelésen túl van, hogy ő most a mesebeli herceg, az első férfi karjai közt fekszik.

Fájos reszketéssel vonaglott meg, nem birta tovább a fonó tapadást, szeméből kibugyant két könnyűcsepp. — Egon, nem bírom tovább.

De már Egon sem birta és óvatosan elhelyezkedett. Egy halk, kitörő sikoly. Egy felrándulás. Egon a kéj hevében egy apró fogak által okozott harapás fájdalmát érezte. Forró nedvesség, halk artikulátlan sikolyok, aztán csend lett. Fáradtan feküdtek egymás mellett. Csend lett. A csoda megtörtént. Nemsokára megtalálták

ajkukat és hosszasan összeforrtak, maj a fiu megszólalt:

— Elsie szívem! Te vagy az életem! Köszönöm neked...

Az félbeszakította. Kezét számára téve. Az ő ideális elgondolásait a fiuról, az első férfiről, nem akarta, hogy egyszerű szerelmes szavak profanizálják. Beszélni kezdett. Szemei a távolba merültek, arcát a fiu arcához szorította.

— Hallgass! Ne beszélj!

— A csillagokban olvastam, hogy eljössz. Láttam délibáb napfénytől csillogó ezüst tükrében, amint jössz felém, amint megyek feléd. Láttam magamat, a vállamat, mellemet, testemet és megrészegettem. Az ajkam megvonaglott. A számba édes valami tódult, a mellbimbóim megfeszültek, mint két piros érett bogyó. A nyár heve égetett.

— Ajkam suttogni kezdett; te jössz felém! A király! A mesebeli herceg!

— Szememet lehunytam, de tudtam, hogy te jössz.

— A gondolatod parancsolta, hogy nézzek rád.

— Rád néztem. A szerelem pozitívuma és negatívuma egymáshoz ért.

— Az égen különös cikázású villámok kigyóztak. Lényed betöltötte az ég és föld közötti űrt.

— Erős és vad voltál. Erősebb a vihar nál.

— És eljött. Nem láttam. Csak itt volt... A csoda!

— Ajkam elhalóan sugta: Itt a király, a Felszabadítás! És kiragyogott a napfény.

— És most te csendesen fesszel, miután a tied voltam.

Ajkát szomjasan a fiu ajkára szorította. Ismét megtelt vággyal. Egon nem akarta zavarni az Elsie meseregiónáján járó fantazizális szüleményeit és csak kemény mellgömbjeit simogatta. A tűz ismét átjárta ereiket. Kéjes lihegéssel feszültek egymásba. Elsie most már forró ölü, remegő idegü, élvágyó asszony volt.

Ismét elcsendesedtek. Pihentek és kisvártatva öltözni kezdtek. Elsie aranyos egykedvűséggel bujt ki a paplan alól és bujt kis kombinéjába. Egon csak nézte, hogy hogy öltözködik. Már kész is volt,

leült a pamlagra, hogy felhuzza a cipőit, majd felhuzta szoknyácskáját, hogy harisnyacsatját igazítsa és előbukkant márványfehér hűsa. Egon kimeredt szemekkel nézte. És nem birta. Míhon fektette Elsiet a pamlagra, ideges türelmetlenséggel tolta fel a kis szoknyát és kéjesen olvadtak össze.

*

A kávéházban egyik asztalnál kisebb fiutársaság ült, köztük Egon. Az egyik hozzá fordult.

— Egon, remélem ma este velünk tartasz, egy kis ivás és egyszerű nők lesznek.

— Jó nők? Akkor lehet róla szó. De mégse. Fiuk ma haza megyek, lefekszem. Délután egy kis szűz leány nagyon kifárasztott. Aranyos kis cica volt, kis naiv buta, de forró, csoda teste volt. Imád, mert én voltam az első nála. Te jó Isten, hány nál voltam én már első férfi? Na szervusztok fiuk, hát holnap esetleg veletek tartok.

Elsie rózsás várának hőse; az első férfi

Mert ma már az első férfiak, legtöbbnyire... utolsók.

A szépségápolás

előmozdítására manapság számtalan kozmetikai intézet működik és ennek szolgálatában számtalan szakember, de ezerszer ennyi tudatlan laikus áll. Kultúrő a szépségápolást soha nem veszi a szó legszorosabb értelmében, mert a természet szabályait és ennek következményeit kozmetikai dolgokkal megváltoztatni nem lehet. Aki ebben hisz, tudatlanságát növeli vele. Nem mondjuk azt, hogy a kultúrő asztalán ne legyen parfüm, kölnivíz és puder. Legyen, sőt kell is, hogy legyen, sőt az sem halálos veszedelem, ha mindezek mellett ott van a sokat emlegetett ruzs is, de ezeket csak okkal és móddal kell használni és tulságba menni nem szabad. Nyáron a puder és a kölnivíz szinte nélkülözhetetlen a kultúrő életében, azonban ezek mellett ne legyen ott az arcpirosító, ne legyen ott a szemöldökfestő és ne legyen ott a különféle cseppek, aminek használatából a szem csillogobb lesz. Ezek helyett feltétlenül ott kell lenni a fogkefének, a fogpornak és a mentholos szájviznek, mert a rossz és odvas fogaktól megszabadulni, minden kultúrő eminens érdeke.

Figyelem

„Perfect”

bélyegzőgyár és vésnöki
műintézet fiókja

Timișoara

Belváros, Szt. György tér 4. sz.
alá (az udvarba) költözött!!

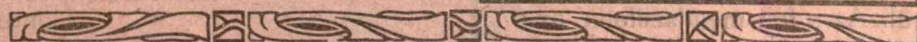
Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8. Férfit és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintézi.

Fratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara 11. Rákási ut. 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány
és úri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6. Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

DIJ TALA NUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timișoara, Belváros Mercu u. 10.
Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4., az udvarban.
(23)

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kál-
rányszappannal, manikűr, onkolálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépiheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. —
Kéziratokat nem adunk vissza — Levelet
csak válaszbélyeg ellenében írunk.

Folt, amely tisztít. Nagyon ügyesen választotta meg jellegét, mert az Ön esetében létező folt tényleg tisztít. Tisztít ugyanis annyira, hogy Önnek megnyugtató a lelkét és nem okoz kellemetlen órákat, ami máskülönben feltétlenül bekövetkezne és Önt élete utolsó napjáig követné. Mert mi is történt alapjában? Ön két esztendeig katona volt és a két év alatt menyasszonyának gyereke született. A nő bevallotta bűnét. Megmondta őszintén, hogy nem birt magára várni és viszonyt kezdett mással. Ő nem erőlködik azon, hogy feleségül vegye, bár szereti magát; ő tudja, hogy bűnös, vesse meg, ítélje el, szívesen visel mindent. Önt ez a nagy őszinteség meglepte. Ön tagadásra volt elkészülve, heves jelenetekre és ehelyett bűnbánó könnyeket lát. Nem tudja, mit csináljon. Azt hitte, hogy most már nem tudja ezt a nőt „így” szeretni és mégis arra az álláspontra jutott, hogy jobban szereti, mint azelőtt. Nem tud határozni.

En megmondom. Vegye el feleségül. Az a folt megtisztította az ő lelkét és önök nagyon boldogan fognak élni. Az ilyen asszony, aki szemébe mer nézni az Igazságnak, az ilyen asszony megérdemli, hogy egy férfi feleségül vegye!

BEN GIT.

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé **Mann** cukrásznál kaphatók. Timișoara, II., Andrási ut 12.

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett!

20-7

Jean vallomásai

II-ik olcsó kiadás

BUTTYÁN VILUS, lapunk kitűnő munkatársa és művészeti szerkesztője, mult év folyamán fenti cím alatt egy mappa alakú erólikus könyvet adott ki, 200 kézzel számozott példányban.

A könyv előzetes megrendelésre készült és ára 300 lei volt.

Minthogy azonban ebből a 300 leies első kiadásból minden példány elfogyott, szerző február hó közepén új, de olcsó kiadást csinál a könyvből és ez az olcsó kiadás

100 lei, 25 c. korona, 35 dinárba kerül.

A könyv témája egy asszony lesbikus, szerelmi, forró éjszakai, melyet szerző megdöbbentő őszinte szavakkal visz az olvasó elé.

A II-ik olcsó kiadású könyvből mindössze 500 példány készül, mely teljesen az első kiadáshoz hasonló formában, csupán egyszerűbb papíron nyomva jelenik meg és február hó 15-én kerül szétküldésre.

A könyvet már most lapunk kiadóhivatala útján lehet megrendelni és előjegyeztetni.

